

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Άγιος Εφραίμ ήταν άνθρωπος του Αναστημένου Χριστού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Τη Δευτέρα 4 Μαΐου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού επί τη ιερά μνήμη του αγίου και ενδόξου οσιομάρτυρος Εφραίμ του Νέου, στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Φαρσάλων, όπου φυλάσσονται σεβάσματα του Αγίου.

Η ακολουθία τελέσθηκε με τη συμμετοχή πλήθους πιστών, μέσα σε κλίμα κατάνυξης και πνευματικής χαράς, καθώς οι ευσεβείς χριστιανοί προσήλθαν για να τιμήσουν τον Άγιο και να προσκυνήσουν τα ιερά σεβάσματά του.

Στο τέλος της ακολουθίας, ο Σεβασμιώτατος απήθυνε το θείο κήρυγμα, αναπτύσσοντας με θεολογικό βάθος το μυστήριο της Αναστάσεως και τη σωτηριολογική σημασία της καθόδου του Θεού προς τον άνθρωπο.

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, «όλο τον χρόνο ζούμε τη χαρά της Αναστάσεως μέσα στην Εκκλησία, με τις ιερές ακολουθίες και την υμνολογία, που μας εισάγουν στο γεγονός του Αναστημένου Χριστού εις τη ζωή μας». Υπογράμμισε, ωστόσο, ότι «πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το γεγονός αυτό και να το κάνουμε πίστη, βεβαιότητα και ελπίδα για τη δική μας προσωπική Ανάσταση».

Αναφερόμενος στην εικόνα της Αναστάσεως, τόνισε ότι αυτή αποτυπώνει την ουσία της θείας οικονομίας, λέγοντας ότι «βλέπουμε τον Χριστό να κατέρχεται και να ανασύρει τον Αδάμ και την Εύα», φανερώνοντας έτσι «την κάθοδο του Θεού στον άνθρωπο». Μια κάθοδος, η οποία, όπως επεσήμανε, δεν είναι στιγμιαία, αλλά συνεχής και διαρκής.

«Ο Χριστός βρίσκεται σε μία συνεχή κάθοδο προς τον άνθρωπο», σημείωσε, «από

τη Γέννησή Του μέχρι τον Σταυρό και την Ανάσταση». Μέσα από αυτή την πορεία αποκαλύπτεται η άπειρη αγάπη του Θεού, ο οποίος δεν εγκαταλείπει τον άνθρωπο, αλλά εισέρχεται μέσα στην ανθρώπινη πραγματικότητα για να τον σώσει.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στο μυστήριο της Ενανθρωπήσεως, τονίζοντας ότι ο Θεός «λαμβάνει ολόκληρη την ανθρώπινη φύση, με σώμα παθητό, όπως το δικό μας», και «βιώνει όλα τα ανθρώπινα, την πείνα, τη δίψα, την κόπωση, τον πόνο, εκτός από την αμαρτία και τον θάνατο». Και αυτό, όπως εξήγησε, γίνεται «για να μας δείξει τον Πατέρα και να μας οδηγήσει πίσω σε Εκείνον».

Χαρακτηριστική ήταν η αναφορά του στον λόγο του Κυρίου προς τον Απόστολο Φίλιππο: «Ὁ ἔωρακώς ἐμέ, ἔωρακε τὸν Πατέρα», με τον οποίο, όπως τόνισε, αποκαλύπτεται η άμεση σχέση του Χριστού με τον Πατέρα και η δυνατότητα του ανθρώπου να γνωρίσει τον Θεό.

Παράλληλα, υπογράμμισε ότι, ενώ «η ουσία του Θεού είναι απρόσιτη», ο άνθρωπος μπορεί να μετέχει «στις ενέργειες του Θεού», μέσα από τις οποίες ο Θεός καθίσταται προσιτός και ενεργεί μέσα στον κόσμο. «Μέσα στις ενέργειες του Θεού

βρισκόμαστε», ανέφερε, «και έτσι ζούμε την παρουσία Του».

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στην κάθοδο του Χριστού στον Άδη, σημειώνοντας ότι ο Κύριος «κατέρχεται για να αναστήσει τους εν Άδη ευρισκομένους», φανερώνοντας τη νίκη κατά του θανάτου. Στο σημείο αυτό αναφέρθηκε και στον Άγιο Επιφάνιο Σαλαμίνας, ο οποίος περιγράφει με θεολογικό πλούτο το γεγονός αυτό και τον «σαββατισμό» του Θεού, δηλαδή την κάθοδο και την ανάπαυση που οδηγεί στην ανάσταση.

Συνεχίζοντας, ανέδειξε τη σημασία των θαυμάτων, λέγοντας ότι «ο Χριστός και οι Απόστολοί Του, με τα θαύματα που επιτελούν, αποκαθιστούν τη δύναμη του Θεού στην ανθρώπινη συνείδηση». Και πρόσθεσε με νόημα: «Δεν έχουμε συνείδηση τι σημαίνει Θεός και τι μπορεί να κάνει ο Χριστός στη ζωή μας».

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην «τριλογία του ύδατος», επισημαίνοντας ότι τα ευαγγελικά γεγονότα της θεραπείας του παραλυτικού, της Σαμαρείτιδος και του τυφλού εκ γενετής συνδέονται βαθιά με το μυστήριο του Βαπτίσματος. «Όλα αυτά», τόνισε, «είναι προτύπωση του βαπτίσματος εξ ύδατος και Πνεύματος».

Ξεχωριστή θέση στο κήρυγμα κατείχε ο τιμώμενος Άγιος Εφραίμ ο Νέος, τον οποίο

ο Σεβασμιώτατος χαρακτήρισε «άνθρωπο του Αναστημένου Χριστού». Αναφέρθηκε στη ζωή και το μαρτύριό του, επισημαίνοντας ότι «υπέμεινε φρικτά βασανιστήρια για την πίστη του, χωρίς να αρνηθεί τον Χριστό».

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η αναφορά του στην αποκάλυψη του Αγίου μετά από αιώνες, λέγοντας ότι «μετά από πεντακόσια και πλέον χρόνια παρουσιάστηκε και αποκάλυψε την παρουσία του», επιβεβαιώνοντας έτσι τη ζωντανή πραγματικότητα της Αναστάσεως.

Τόνισε, ακόμη, ότι η προσκύνηση των ιερών λειψάνων δεν πρέπει να μένει σε εξωτερική ευσέβεια, αλλά να οδηγεί σε βαθύτερη αναζήτηση: «μέσα από τον Άγιο να ζητήσουμε τον Αναστημένο Χριστό», γιατί «αυτό είναι το διακύβευμα της ζωής μας».

Ολοκληρώνοντας, υπογράμμισε ότι ο Χριστός «κατέρχεται στη ζωή του καθενός

από εμάς, επιδιώκοντας μία προσωπική συνάντηση», και ότι αυτή η σχέση βιώνεται μέσα στην Εκκλησία, ιδιαίτερα στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, όπου πραγματοποιείται η ένωση Θεού και ανθρώπου.

Κλείνοντας το κήρυγμά του, ευχήθηκε, διά των πρεσβειών του Αγίου Εφραίμ, «να αξιωθούμε να έχουμε τη δική μας προσωπική συνάντηση με τον Χριστό και την Εκκλησία Του», επισημαίνοντας ότι αυτή η σχέση αποτελεί το ουσιαστικό νόημα της ζωής του ανθρώπου.

